

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207644
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121207644.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: M. H., J.. XX.XX.XXXX, G. Z. X, XXX XX K., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpeného: STRELÁK & PARTNERS s.r.o., so sídlom Záhradnícka 46, 821 08 Bratislava, IČO: 52 451 747, o primerané finančné zadostučinenie 600 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalobkyňa má **n á r o k** na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, pričom o výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 13.9.2021 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/125/2018 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná v nároku o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky - rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/125/2018 zo dňa 29.11.2018 nadobudol právoplatnosť 25.1.2019. Súd určil, že zmluvná podmienka, ktorú použil žalovaný v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. H. zo dňa 26.6.2015 v znení „Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje celkový servisný poplatok vo výške 9 % z istiny“ je neprijateľná. Poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdu vo veci samej, konkrétne body 47 až 49 odôvodnenia. Žalobkyňa si ako spotrebiteľ uplatnila satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastávala tiež názor, že primerané finančné zadostučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnená výška primeraného finančného zadostučinenia 600 EUR podľa žalobkyne zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný používal v zmluve jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zároveň tiež dala súdu do pozornosti, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 145 EUR, čo je podľa nej tiež zohľadnené v požadovanej výške primeraného finančného zadostučinenia. Záverom poukázala žalobkyňa na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v predchádzajúcom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/125/2018, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať

ako záväznej. K návrhu pripojila rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/125/2018-59 zo dňa 29.11.2018

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania, resp. v prípade, že by mal súd za to, že žaloba je čo do samotného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodná, aby súd starostlivo, prihliadajúc na všetky okolnosti prípadu, priznal finančné zadosťučinenie v primeranej, zásadne nižšej výške, než požaduje žalobca. Poukázal na to, že z konštantnej judikatúry ESLP vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie vo väčšine prípadov nemá byť rovnaké ako hodnota porušeného práva (to iba vo veľmi výnimočných a závažných prípadoch). Malo by ujmu primerane kompenzovať, nie nahrádzať. O to viac je potrebné sa zamyslieť nad výškou a teda primeranosťou finančného zadosťučinenia, ako aj nad vznikom nároku na také zadosťučinenie, v prípade, keď žalobcovi žiadna ujma reálne nevznikla. Súd by mal vyhodnotiť všetky okolnosti prípadu (správanie pred a po uzavretí zmluvy, prípadné kroky poskytovateľa úveru voči spotrebiteľovi, či pri uplatnení práva boli spotrebiteľovi priznané trovy konania a pod.) a stanoviť výšku primeraného finančného zadosťučinenia tak, aby spĺňala predpoklad primeranosti. Odôvodnenie výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia žalovaný v celom rozsahu rozporoval ako nedôvodné a neakceptovateľné predovšetkým z dôvodu, že nie je možné stanoviť akúsi „cenu“ za jednu neprijateľnú podmienku na úroveň 600 EUR. Poukázal tiež na to, že zákon neprijateľnosť zmluvných podmienok dostatočne sankcionuje ich neplatnosťou, resp. bezúčnosťou a bezpoplatkovosťou a postihuje tak žalovaného. Súd musí vyhodnocovať všetky okolnosti prípadu a následne stanovenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia v rozhodnutí dostatočne a preskúmateľne zdôvodniť, inak by šlo o arbitrárne a bezprecedentné rozhodnutie nad rámec zákona a zámeru zákonodarcu. Medzi okolnosti, ktoré treba vziať v úvahu pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu žalovaný vyzdvihol okolnosti, ktoré postihujú v konečnom dôsledku žalovaného, a to, že rozsudkom sp. zn. 10Csp/125/2018 súd určil, že žalovaný je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 145 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 145 EUR od 4.8.2018 do zaplatenia a bola tiež vyhlásená podmienka zmluvy za neprijateľnú, pričom ale je potrebné zohľadniť, že žalovaný predmetnú podmienku v praxi a ani pri súdnom vymáhaní už neaplikuje, požaduje iba zaplatenie poskytnutej istiny, resp. oprávnených nárokov vyplývajúcich z platných podmienok, rešpektujúc platnú legislatívu SR, čo môže byť súdu známe aj zo samotnej praxe súdu. Žalovaný už nemôže zmeniť uzavreté zmluvy, resp. upraviť ich podmienky, ale z jeho konania a žalovaných nárokov na súdoch SR je zrejmé, že si voči spotrebiteľom uplatňuje len nároky plynúce z platných a zákonných podmienok, pričom nežiada plnenia vyplývajúce z prípadných neprijateľných podmienok. Vzhľadom na uvedené žalovaný mal za to, že uplatnený nárok je nedôvodný, resp. pri úvahe o jeho dôvodnosti je požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia neadekvátne, teda neprimerane vysoká, berúc do úvahy všetky okolnosti prípadu.

3. Žalobkyňa v replike nad rámec tvrdení uvedených v žalobe uviedla, že rozsudok vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. H. zo dňa 26.6.2015 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, a to k zakomponovaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podľa jej názoru je vzhľadom na to evidentné, že si na súde úspešne uplatnila porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, resp. osobitnými predpismi (§ 53 ods. 1 OZ), čím naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodnením je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávnený revidovať právoplatný rozsudok. Čo sa týka duplicitného sankcionovania žalovaného, určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nemožno považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného, ale v žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Bola by tým popretá podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu si porušovaniu práv spotrebiteľov. V súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dala žalobkyňa do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove čk. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.5.2017. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv

a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považovala žalobkyňa uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu, zodpovedajúcu svojmu účelu, pretože ho nevníma ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Podotkla, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení orgánov dohľadu by boli neporovnateľne prísnejšie. Finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného i iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 600 EUR je evidentne daná vzhľadom na postoj žalovanej a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem. Žalobkyňa tiež poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 s odvolaním sa na to, že zákonodarca nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jednalo by sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem. V danom prípade išlo navyše o reálnu hrozbu ujmy majetkového charakteru. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v takej výške, ktorú žalobkyňa nepovažuje iba za „symbolickú“. Na záver dala do pozornosti aj rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 z 24.9.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.6.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, ktorým bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 EUR predstavujúce 25-násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Ak by žalobkyňa postupovala v intenciách predmetného rozhodnutia, tak mohla od žalovaného požadovať PFZ vo výške až 1 125 EUR (25 x 9% z 500 EUR).

4. Žalovaný nevyužil právo dupliky.

5. V danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor podľa § 290 CSP, keďže sa jedná o spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, resp. súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

6. Podľa § 297 písm. b) CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

7. Podľa § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

8. Keďže v danej veci ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 EUR, súd v súlade s § 297 písm. b) CSP prejednal a rozhodol vec bez nariadenia pojednávania.

9. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámené vyvesením na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu dňa 8.2.2022.

10. Súd sa oboznámil s obsahom celého spisu a vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení a listinného dôkazu predloženého spolu so žalobou zistil nasledovný skutkový stav:

11. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/125/2018-59 zo dňa 29.11.2018 súd zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 145 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 145 EUR od 4.8.2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), určil, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. K520151441 zo dňa 26.6.2015 v znení „Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje celkový servisný poplatok vo výške 9 % z istiny“ je neprijateľná (II. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III. výrok) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (IV. výrok). Žalobkyňa vystupovala v predmetnom konaní rovnako ako žalobkyňa, iniciovala začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľa. Žalovaný bol rovnako v postavení žalovaného.

12. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

13. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

14. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať toto ustanovenie, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

17. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

18. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

19. V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere podliehajúca právnej úprave o spotrebiteľských zmluvách. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia a prípadná výška primeraného finančného zadostučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ, pričom na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

20. Obrana žalovaného bola založená na tvrdení, že nie sú splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, resp. ak by aj boli splnené podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia, výška žalobkyňou požadovaného finančného zadosťučinenia nie je adekvátne, primeraná okolnostiam tohto prípadu.

21. Súd mal na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na právnu úpravu primeraného finančného zadosťučinenia za to, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, a preto žalobkyňa ako spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. Súd sa však v rámci úvahy o výške primeraného finančného zadosťučinenia nestotožnil s výškou žalobkyňou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia.

22. V danom prípade je z rozsudku v základom konaní zrejmé, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa tým, že žalovaný v zmluve zakomponoval neprijateľnú zmluvnú podmienku, čím de facto používal nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách vo vzťahu k žalobkyňi ako spotrebiteľovi. Navyše na strane žalobkyne došlo k neoprávnenému zásahu do jej majetkovej sféry, keď sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

23. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Je potrebné podotknúť, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi pritom nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované právne ustanovenia súd priznal žalobkyňi nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, pričom jeho výšku určil v sume 250 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

25. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že v danom prípade nielenže zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku s potenciálnym dosahom do majetkovej sféry žalobkyne, ale reálne aj došlo k neoprávnenému zásahu do jej majetkovej sféry a žalobkyňa na ochranu svojich práv musela vynaložiť vyššiu aktivitu a brániť si svoje práva žalobou.

26. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

27. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

29. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.